

ἀναστεναγμόν ἐκόπτοντο τὰ ἥπατα ὅλων ὅσοι τὴν θεώρουν, τὰ νεῦρά των ἐχαυνούντο, αἱ χεῖρες των παρελύοντο, καὶ τὰ ἐργαλεῖα τοῦ κόπου ἐπιπταν καταγῆς.

Ἡ Ἀνάπαισις τώρα ἀπεχαιρέτησε τὰ δάσι καὶ τὰς κοιλάδας, ὅπου μέχρι τοῦδε εἶχε κατοικήσει, καὶ εἰσῆλθεν εἰς παλάτια, ἐπεριδιάβαζεν εἰς στοάς, καὶ διέτριβε τὸν μὲν χειμῶνα εἰς χνοῶδεις κλῖνας, τὸ δὲ καλοκαίριον εἰς ἄνθρα τεχνητά, προσέχουσα μόνον εἰς τὸν φλοῖσβον τῶν ὑδάτων καὶ εἰς τὸ πολυποίκιλον τῆς ἀηδόνης ἄσμα. Πάντοτε μὲν ἐλειπέ τι διὰ τὰ γένη ἐκτελής ἢ εὐδαιμονία της, καὶ ποτὲ δὲν ἠμπόρει νὰ μεταδώσῃ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἐπανερχομένων αὐτῆς φυγάδων τὴν ὁποίαν ἐχαίροντο πρὶν γνωρισθῶσι μὲ τὸν Κόπον ἀταραξίαν· οὐδ' ἦτον ὅλως διόλου ἀπεριόριστον τὸ κράτος της· καθότι εὗρισκετο ἡναγκασμένη νὰ συμμερίζεται αὐτὸ μὲ τὴν Τρυφὴν, ψευδῇ φίλῃ, σύμμαχον μὲν τὸ φαινόμενον, ἐχθρὰν δὲ τ' ἀληθές.

Αἱ δύο ἀπαλαὶ σύντροφοι, μ' ὅλα ταῦτα, ἐβασίλευαν διὰ τινὰ καιρὸν χωρὶς ὁρατὴν διαφορίαν, ἕωσοῦ, τέλος, ἡ Τρυφή παρημέλησε τὰ χρέη της, καὶ ἀφῆκε τὴν Ἀσθένειαν νὰ εἰσέλθῃ καὶ νὰ καθυποτάξῃ τοὺς ὁπαδοὺς της. Ἐφυγε τότε ἡ Ἀνάπαισις, καὶ ἀφῆκε τὸν τόπον ὅλον εἰς τὰς ἀρπαγὰς, αἵτινες ἐπροσπάθουν μὲ πάντα τρόπον νὰ ὀχυρώσωσι τὰ κτήματά των.

Οὕτω καὶ ἡ Ἀνάπαισις καὶ ὁ Κόπος ἴδαν ὀλιγοχρόνιον καὶ ἀβέβαιον τὴν βασιλείαν των, καὶ τὸ κράτος αὐτῶν ὑποκείμενον εἰς ἐπιδρομὰς ἀπὸ ἐχθροὺς ἀμφοτέρων. Καθεὶς εὗρηκε τοὺς ὑπὲρ τοῦ ἀπίστους, καὶ προθύμους νὰ λειποτακτῶσιν εἰς πᾶσαν εὐκαιρίαν. Ὁ μὲν Κόπος ἴδεν ὅτι τὰ πλῆθη, τὰ ὅποια εἶχε δώσειν, ἐπροσφέροντο ἀδιακόπως δωρεὰ εἰς τὴν Ἀνάπαισιν, ἡ δ' Ἀνάπαισις παρετήρησε τοὺς θεράποντας αὐτῆς πάντοτε προσφεύγοντας εἰς τὸν Κόπον ἐν καιρῷ ἀνάγκης. Ὅθεν ἐσυμφώνησαν, τελευταῖον, μετὰ σπουδαίαν συνδιάλεξιν, νὰ μοιρασθῶσι τὸν κόσμον, καὶ νὰ κυβερνῶσιν αὐτὸν ἀμοιβαδόν, ὁ μὲν ἔχων τὴν κυριότητα τῆς ἡμέρας, ἡ δὲ τὴν ἐξουσίαν τῆς νυκτός· ὑπεσχέθησαν δὲ καὶ νὰ φυλάττωσιν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου τὰ σίνορα· ὥστε, ὅσάκις ἐγίνοντο ἐχθρικά τινα κινήματα, ὁ μὲν Κόπος ν' ἀπαντᾷται ὑπὸ τοῦ Κόπου, ἡ δ' Ἀπαύδης νὰ διώκεται ὑπὸ τῆς Ἀναπαύσεως.

Τοιοιουτοτρόπως καθυσύχασεν ἡ ἀρχαία φιλοεικία· ἡ Ἀνάπαισις, σπείζασα μὲ τὸν Κόπον, ἐγέννησε τὴν Ὑγίαν, εὐμενῇ θεᾷ, ἣτις ἐστερέωσε τῶν γονέων αὐτῆς τὴν ἐνωσιν, καὶ συνετέλεσεν εἰς τὴν εὐτακτον διαδοχὴν τῆς ἀμοιβαίας ἀρχῆς των, μὴ διανέμουσα τὰ χαρίσματά της

παρὰ εἰς τοὺς ὅσοι κατ' ἀναλογίαν προσήκουσαν ἀφιέροναν τὴν ζωὴν αὐτῶν εἰς τὴν Ἀνάπαισιν καὶ εἰς τὸν Κόπον.

ΠΕΡΙ ΕΜΠΟΡΙΟΥ.

ΑΣΤΑΤΟΝ πρᾶγμα τὸ ἐμπόριον. Ἀπὸ Τύρου μετέβη εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἀπὸ Ἀλεξανδρείας εἰς Βενετίαν, ἀπὸ Βενετίας εἰς Ἀντουερπίαν, ἀπὸ Ἀντουερπίας εἰς Ἀμστελδαμον καὶ Λονδίνον· οἱ Ἀγγλοὶ κατεστάθησαν οἱ ἀντίζηλοι τῶν Ὀλλανδῶν, ὡς εἶναι τώρα οἱ Γάλλοι ἀντίζηλοι ἀμφοτέρων. Ὅλα σχεδὸν τὰ ἔθνη ἀγαποῦν νὰ δίδωνται εἰς τὸ ἐμπόριον, καὶ δικαίως· ὅθεν οἱ ἔχοντες αὐτὸ ἤδη εἰς τὰς χεῖρας πρέπει τὰ μέγιστα νὰ φροντίζωσι μὴ τὸ χάσωσιν. Αὐτὸ εἶναι τρυφερόν φυτὸν, ἀπαιτεῖ δὲ ἥλιον καὶ χῶμα καὶ καλοσύνην διὰ τὰ θάλλῃ καὶ ν' ἀκμάζῃ. Δὲν βλαστάνει ὡς ὁ φοῖνις, ὅστις, ὅσον πλέον εἶναι φορτωμένος καὶ καταπιεσμένος, τόσον μᾶλλον ἀνυψοῦται. Ἡ ἐλευθερία εἶναι φίλη αὐτοῦ, ὡς αὐτὸ εἶναι φίλον τῆς ἐλευθερίας. Ἄλλ' ὁ μεγαλῆτερος ἐχθρὸς καὶ τῶν δύο εἶναι ἡ ἀκολασία, ἣτις καταπατεῖ πάντα νόμον καὶ πᾶσαν νόμιμον ἐξουσίαν, ἐνθαρρύνει ἀκαταστασίας καὶ θορύβους, προάγει μέθην καὶ ἀσέλγειαν, δὲν κυττάζει τίποτε διὰ τὰ κάμῃ τὰ θελήματά της, ἐνεργεῖ πᾶσαν τέχνην ἀθεμίτου κέρδους, καταστρέφει τὴν ἐμπιστοσύνην, καταστρέφει τὸ ἐμπόριον, καὶ θέλει, τέλος, καταστρέφειν καὶ αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν. Οὐτε βασιλεία, οὐτε δημοκρατία, οὐτε δημόσιαι συντροφίαι, οὐτε μερικοὶ ἄνθρωποι, δύνανται πολὺν καιρὸν νὰ ἐξακολουθήσωσιν ἐπωφελὲς καὶ ἀκμάζον ἐμπόριον χωρὶς ἀρετὴν, καὶ χωρὶς ὅσα ἡ ἀρετὴ διδάσκει,—σωφροσύνην, φιλοπονίαν, λιτότητα, σεμνότητα, τιμὴν, τάξιν, φιλανθρωπίαν, ἀγάπην, φιλοπατρίαν, καὶ θεοφοβίαν.

ΩΦΕΛΕΙΑΙ ΤΗΣ ΜΑΘΗΣΕΩΣ.

Ἡ ΜΑΘΗΣΙΣ, μ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἀτέλειαν, δύναται μεγάλως καὶ πολυτρόπως νὰ χρησιμεύσῃ, ἐμπορεῖ δὲ μάλιστα καὶ τὴν θρησκείαν νὰ βοηθήσῃ, ὡς πολλάκις διαστραφεῖσα ἐπολέμησεν αὐτήν· χρησιμεύει πρὸς φανέρωσιν τῆς μεγαλειότητος, καὶ ὑπεράσπισιν τῆς δικαιοσύνης τοῦ Παντοκράτορος· πρὸς ἐξηγήσιν τῶν δυσκολιῶν, καὶ κραταίωσιν τῶν ἀποδείξεων τῆς θρησκείας. Καὶ αὕτη δὲ ἡ μικρά μας πρόοδος εἰς τὰς ἐπιστήμας εἶναι ἀφ' ἑαυτῆς δείγμα τι μελλούσης καταστάσεως, καθότι ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Θεὸς, τὸν ὁποῖον δὲν ἐμποροῦμεν νὰ στοχασθῶμεν ὅτι κάμνει τίποτε εἰς μάτην, μᾶς ἔδωκε δυνάμεις